

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **S., a.s.**, IČ: XX, se sídlem XX, zastoupené JUDr. Markétou Gabrielovou, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. **KULK 70799/2011/ODL/47** ze dne **20. 9. 2011**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. KULK 70799/2011/ODL/47 ze dne 20. 9. 2011 s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání jeho právního předchůdce a potvrzen platební výměr Městského úřadu Jilemnice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 3. 6. 2011, č. j. MUJI/2595/2011/FIN-POPL./6. Tímto platebním výměrem byl právnímu předchůdci žalobce vyměřen místní poplatek ve výši 22 500 Kč za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Žalobce především velmi obšírně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných

Ministerstvem financí“. Brojí proti praxi „přílepků“ a navrhuje, aby soud postupoval dle § 95 odst. 2 Ústavy a předložil věc Ústavnímu soudu

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné i z důvodu nesprávné interpretace pojmu „jiné technické herní zařízení“. Zatímco zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterijní zákon“) v § 2 písm. e) a v § 17 odst. 1 definuje výherní hrací přístroje jako samostatný druh hry, o tzv. jiném technickém herním zařízení se nikde nezmiňuje. Dle žalobce se tak jedná o neurčitý právní pojem, který však správce poplatku náležitě neinterpretovat. Podrobně se vymezení pojmu „jiné technické herní zařízení“ věnoval až žalovaný v napadeném rozhodnutí, platební výměr však nebyl ani změněn ani doplněn.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s obsahem spisu, neboť reaguje na údajná tvrzení v odvolání, která však právní předchůdce žalobce nikdy nevyslovil. Dle žalobce musel žalovaný převzít tuto pasáž z rozhodnutí v jiné věci. Žalobce nikdy neuváděl, že by měl být platební výměr vydán před splatností poplatku.

Poslední částí žaloby žalobce brojí proti sankčnímu navýšení místního poplatku o 50% podle § 11 odst. 4 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Zdůraznil, že jeho právní předchůdce se nedopustil žádného obstrukčního jednání, nesnažil se platební výměr oddálit ani se mu vyhnout, svým postojem jen projevil odlišný právní názor při absenci jiného procesního nástroje. Je nepřípustné, aby byl za to postihován sankcí, kterou navýšení poplatku nesporně je. Včasné zaplacení poplatku by znamenalo vzdání se ústavně zaručeného práva na soudní přezkum rozhodnutí. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval. Žalovaný také vůbec nezkoumal správnost výše poplatku, jen konstatoval, že správce poplatku nepřekročil meze správního uvážení. Odvolací orgán je přitom povinen zabývat se všemi odvolacími důvody.

Žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a požaduje náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností plynoucích ze správního spisu a navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný se důrazně ohradil proti námitce, že do svého rozhodnutí převzal text z jiného řízení. Vysvětloval, na která konkrétní tvrzení právního předchůdce žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval. Pokud jde o sankční navýšení místního poplatku, odkázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 9/10 ze dne 29. 6. 2010 a své stanovisko k diskreční pravomoci správce poplatku uvedené v napadeném rozhodnutí.

III. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zopakoval své námitky týkající interpretace neurčitého právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ a absence přezkumu věcné správnosti sankčního navýšení místního poplatku. K nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 9/10 ze dne 29. 6. 2010 žalobce uvedl, že se týkal výhradně pravomoci obcí

k vydávání obecně závazných vyhlášek o regulaci provozování, nikoliv místních poplatků. Žalobce uzavřel, že teprve zákon č. 300/2011 Sb., kterým došlo k opětovné novelizaci loterijního zákona, s jistotou zpoplatnil provozování centrálních loterijních systémů (dále jen „CLS“), respektive interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „IVT“).

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Právní předchůdce žalobce správci poplatku adresoval podání ze dne 29. 9. 2010 nazvané „Ohlášení uvedení do provozu koncových zařízení XX, a.s. v souladu se zněním Obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 města Jilemnice“, v němž v návaznosti na novelu zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., a obecně závaznou vyhlášku města Jilemnice č. 1/2010 sdělil, že na území města Jilemnice provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím XX, XX, XX 3 ks koncových zařízení XX). Právní předchůdce žalobce uvedl, že plní svou ohlašovací povinnost i přes to, že tuto povinnost nemá, neboť zákon č. 183/2010 Sb. byl přijat protiústavním způsobem.

Rozhodnutím č.j. MUJI/2595/2011/FIN-POPL./6 ze dne 3. 6. 2011 správce poplatku podle § 11 zákona č. 565/1990 S., o místních poplatcích a části VII a IX vyhlášky č. 1/2011 města Jilemnice o místních poplatcích, v řízení podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011. V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku uvedl, že právní předchůdce žalobce byl povinen podle zákona o místních poplatcích zaplatit místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (3 ks IVT). Zdůraznil, že zákon č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, je platný a závazný jak pro správce poplatku, tak i pro poplatníky a o jeho zrušení může rozhodnout pouze Ústavní soud. Vzhledem k tomu, že místní poplatek nebyl zaplacen včas, správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek za právním předchůdcem žalobce ohlášené přístroje povolené k provozování v Jilemnici, celkem 22 500 Kč (za každý přístroj 5 000 Kč + sankční navýšení ve výši 50 %). Správce poplatku konstatoval, že k sankčnímu navýšení přistoupil z důvodu opakovaného nezaplacení poplatku včas a to i přes upozornění v platebním výměru č. j. MUJI 5730/2010/FIN-POPL.4.

K odvolání právního předchůdce žalobce, obsahujícího důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 20. 9. 2011, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil. Žalovaný konstatoval, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu loterijního zákona je třeba rozumět i koncový XX, neboť jde o technické zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra a bylo povoleno Ministerstvem financí. Z uvedeného důvodu není možné konstatovat, že pojem jiné technické herní zařízení není možné vyložit, resp., že je nejasný. K protiústavnímu přijetí novely zákona o místních poplatcích žalovaný konstatoval, že do doby, než se k otázce protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích vyjádří Ústavní soud, jsou orgány veřejné moci povinny postupovat podle platné a účinné právní

úpravy, tj. podle zákona o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb. ze dne 18. 5. 2010. Pokud jde o sankční navýšení poplatku, žalovaný zdůraznil, že sankce ukládané správci poplatku nesmí být v hrubém nepoměru ve vztahu k porušení povinnosti poplatkového subjektu. Ukládání sankcí se děje ve sféře volného správního uvážení s vyloučením svévole ze strany rozhodujících správních orgánů. V daném případě správce poplatku popsal, jakého porušení se právní předchůdce žalobce dopustil, i důvody, které ho vedly k navýšení poplatku. Žalovaný shledal navýšení místního poplatku jako odpovídající závažnosti porušení. Žalovaný uzavřel, že správce místního poplatku postupoval v souladu s právními předpisy.

V. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Na prvním místě soud s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, a soud je tímto nálezem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si na argumentaci obsaženou v předmětném nálezu Ústavního soudu plně odkázat.

Další spornou otázkou je, zda koncový XX lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Žalobci lze přisvědčit v tom, že podrobný výklad k této otázce provedl až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Správce poplatku v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatoval, že poplatek vyměřil dle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích a části VII. a IX. vyhlášky č. 1/2011 města Jilemnice. Zde je však třeba zdůraznit, že prvostupňové i odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek a není tak vyloučeno, aby odvolací instance napravila drobné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. V dané věci tak argumentaci žalobce k této otázce podrobně vypořádal žalovaný výkladem zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích. Je třeba také zdůraznit, že neurčitost pojmu „jiné technické herní zařízení“ právní předchůdce žalobce poprvé namítal až v odvolání, v řízení před správcem poplatku brojil pouze proti způsobu přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Prvostupňové rozhodnutí jinak obsahovalo všechny náležitosti vyžadované § 102 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a žalovaný neměl důvod toto rozhodnutí měnit nebo rušit.

K samotné problematice zpoplatnění koncových XX, soud uvádí, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostupný na www.nssoud.cz,

rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „VHP“) nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Jilemnice a vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2011. Podle této vyhlášky místnímu poplatku podléhá provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a to v případě jiného technického herního zařízení ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo jiné technické herní zařízení povoleno provozovat, poplatková povinnost zaniká dnem uplynutí lhůty, na kterou bylo povolení vydáno, nebo dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým bylo povolení zrušeno. Sazba poplatku činí na tři měsíce 5 000 Kč za každý provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci nejsou sporné. Není pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy povolením loterie a jiné podobné hry.

Za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHP podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT. Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak ostatně uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publikovaném na www.nalus.cz (byť se zabýval zejména souladem napadené obecně závazné vyhlášky obce s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích), podle kterého „je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou

podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona“. Na jiném místě tohoto nálezu Ústavní soud konstatoval, „že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen žalovaného ale i shora uvedené argumentaci soudu.

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí reaguje na tvrzení, které odvolání právního předchůdce žalobce neobsahovalo, není zřejmé, jak tato skutečnost mohla zasáhnout do právní sféry žalobce. Tato skutečnost neměla zcela zjevně ani vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť všemi odvolacími námitkami se žalovaný náležitě zabýval.

Soud dále posuzoval, zda se žalovaný řádně zabýval argumenty právního předchůdce žalobce, které v odvolání vznášel proti sankčnímu navýšení poplatku. Ani v tomto směru soud napadené rozhodnutí neshledal nezákonným či nepřezkoumatelným. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde správce poplatku popsal, jakého porušení se právní předchůdce žalobce dopustil i důvody, které ho k navýšení poplatku vedly. Správce poplatku konstatoval, že místní poplatek za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011 nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě a k navýšení o 50 % přistoupil proto, že se jednalo o opakované nezaplacení poplatku včas, a to i přes upozornění v platebním výměru č.j. MUJI 5730/2010/FIN-POPL.4. Soudu je z úřední činnosti známo, že se jednalo o rozhodnutí o místním poplatku za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 vydané dne 28. 12. 2010 (tj. ještě před splatností nyní projednávaného místního poplatku), kdy bylo od navýšení poplatku upuštěno, vzhledem k tomu, že se jednalo o první porušení platební povinnosti právním předchůdcem žalobce. Právní předchůdce žalobce byl však upozorněn, že pokud nebude do budoucna poplatek zaplacen včas a ve správné výši a jeho poplatková povinnost bude ve městě Jilemnice trvat, bude správce poplatku navýšení poplatku využívat. Zákon č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích v § 11 odst. 3 stanoví, že včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek, žádné další podmínky pro navýšení poplatku zde uvedeny nejsou a nenajdeme je ani v obecně závazné vyhlášce města Jilemnice. Navýšení místního poplatku je tedy věcí volné správní úvahy správce poplatku, to ho však nezabavuje povinnosti navýšení poplatku odůvodnit. Soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že důvody pro sankční zvýšení poplatku o 50 % správce poplatku řádně a s odkazem na konkrétní skutková zjištění odůvodnil, žalobce byl navíc na možnost sankčního navýšení poplatku správcem poplatku v předchozím rozhodnutí o místním poplatku upozorněn. Z ničeho nelze dovodit, že by byl žalobce sankčně postihován za jiný

právní názor. Ani odlišný právní názor na určitou problematiku nezbavuje žalobce povinnosti postupovat v souladu se zákonem, dokud o případné neústavnosti konkrétního ustanovení zákona nerozhodne Ústavní soud. Nesplní-li povinný subjekt povinnost, uloženou mu na základě zákona vystavuje se přirozeně nebezpečí sankce, kterou zákon předvídá. Žalovanému nelze vytýkat, že na důvody správce poplatku odkázal, pokud se s nimi ztotožnil. Jak již bylo výše řečeno, rozhodnutí učiněná v jedné a téže věci nalézacím správním orgánem a odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek. Podstatné je, že se touto odvolací námitkou odvolací orgán řádně zabýval.

VI. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. května 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu